Skjernøyposten

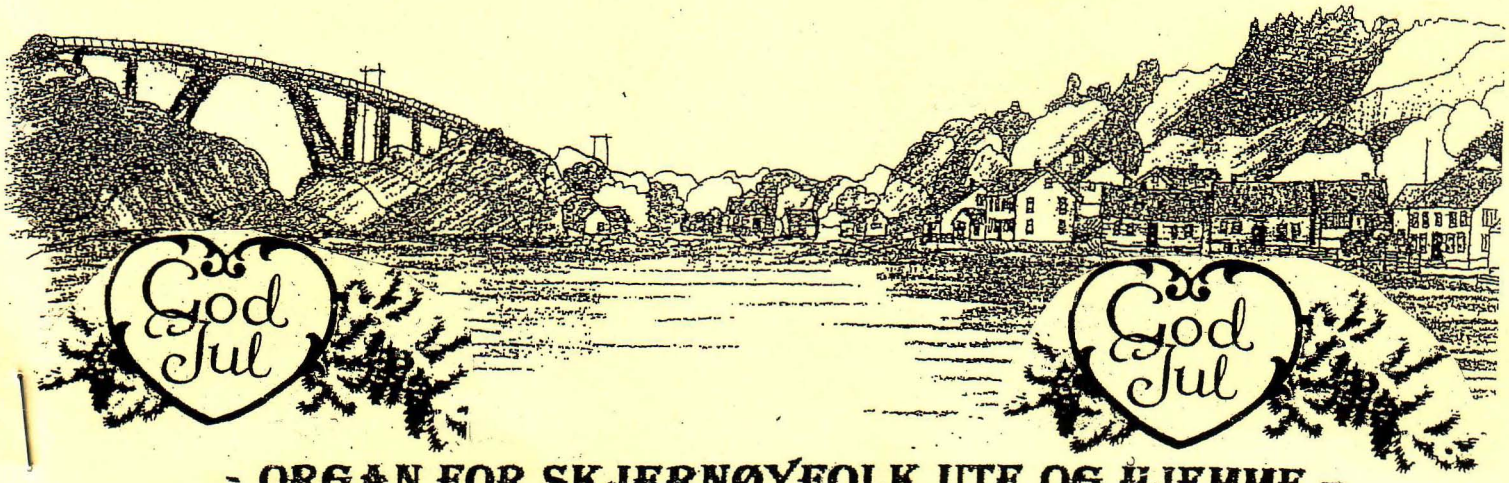

- ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME -

Nr. 4. **Julen 2006** **38. årg.**

En spesiell julefortelling fra Natsweiler konsenterasjonsleir.

Det er langt mellom de positive ting som kan berettes fra de tyske konsentrasjonsleirene under andre verdenskrig. Og aller minst fra Nahtsweiler, som ble regnet som noe av det aller verste å bli sendt til. I denne leiren var første beskjed til fangene at veien inn var gjennom porten, og veien ut gjennom skorsteinen, litt av en velkomst. Men også når mennesker er i den største nød og elendighet, og fornedret på det mest bestialske, kan det komme positive tanker og ideer, som gjør at det i det hele tatt er mulig å overleve noe slikt. Begge de to som nevnes i denne historien overlevde, mens svært mange andre fra flere nasjoner aldri fikk se sitt fedreland igjen. Det var i alt 56000 fanger i leiren, og 22000 fant sin grav her.

Her står Gunnleiv Kaddan klar med årets juletre.

Edgar Berge var en ung mann da krigen startet. Han ble tatt av tyskerne for motstandsarbeide, og sendt først til Arkivet i Kristiansand, deretter til Grini, så gikk ferden til Nahtsweiler, som lå i Frankrike, like ved den tyske grensen. Hverdagen her var ikke noen ni til fire tilværelse. Tungt straffearbeide fra tidlig morgen til sene kveld, stokkepryl for alle som ikke greide å holde tempoet. Fornedrelse, tortur og henrettelser hørte til dagens orden. Kosten, om man i det hele tatt kunne kalle det kost, førte til avmagring og sykdom, elendighet og død, og dette var også hensikten fra dem som opprettet leiren.

I leiren var det flere sørlendinger, og her traff Edgar, Hans Kaddan fra Ro, han var offiser i hæren, og var også tatt på grunn av motstandsarbeide. De ble godt kjent med hverandre, og delte sine problemer, mismot, håp og ønsker. "Og den første jul i et fremmed land", hørte nok til de aller tyngste stundene, da savn og minner om hjem og familie kom aller tydeligst fram. I denne håpløse situasjonen gjorde de en avtale seg i mellom, som selv i denne umenneskelige tilværelsen, i det minste i fantasien kunne gi en liten duft av juletre og nytrukken juletorsk.

"Dersom vi overlever dette, så skal vi bytte juletorsk fra Skjernøy, med juletre fra Ro så lenge vi lever".

Krigen gikk mot slutten, tyskerne evakuerte Nahtsweiler, og fangene ble sendt til Dachau utenfor Munchen, og siden nordover til Neuengamme, som var siste leiren, før de norske fangene ble hentet av Folke Bernadottes

Se neste side.

Fra side 1.
hvite busser. Og så gikk ferden via Sverige og hjem igjen sommeren 1945, med varige men, men med livet i behold. Og hver jul siden ble den gode drømmen fra Nahtsweilers natt og tåke, virkelighet både på Ro og på Berge på Skjernøy.

Nå er både Edgar Berge og Hans Kaddan døde, og neste generasjon har overtatt denne fine tradisjonen. Tønnes Berge og Gunnleiv Kaddan fører sine fedres løfte videre.

Evert Knutsen.

Årsmøte og utlodning – Skjernøy Helselag 2006

Skjernøy Helselag hadde det årlige årsmøtet med påfølgende utlodning tirsdag 28.november.
Leder Kari Pedersen åpnet møtet, og vi sang "Alltid freidig".
Janne Ø. Knutsen leste årsmeldingen, som inneholder opplysninger om hva vi har foretatt oss i 2006:
Vi har hatt en nedgang på 3 medlemmer siden i fjor, så nå er vi 67 medlemmer.
I 2001, for fem år siden, var vi 94 medlemmer, så nedgangen er dramatisk.
Vi har hatt 6 formiddagstreff, høstfest, tur til Vigmostad, og julemøte med grøt.
Vi har solgt 200 hjertelodd, og vi kjøpte lodd for kr 1000 i forbindelse med markedsdagen i Eiken.
Vi har til sammen gitt kr 8.776 til forskning på Alzheimer/demens,
og vi har gitt kr 5.000 til forskning på hjerte-/karsykdommer.
Vi har vært på 2 regionmøter, og på Skjernøydagen stekte og solgte vi lapper til inntekt for Kapellet.
Vi har gitt Peter Puls til Ime skole, og Steg for Steg til Imekollen Barnehage.
Vi har gitt refleksvester til øyas 5 3.klassinger, pianokrakk til Kapellet, blomster og heftet "Når småbarn skader seg" til 2 nybakte foreldre, og blomster ved runde dager, sykdom og dødsfall.
Nå før jul får alle over 75 år, vårt æresmedlem Oddbjørg, våre gode hjelpere Mia (blomster), Berit (piano) og Ivar (ny revisor), samt vi i styret en julestjerne.
Signe Aalvik (ny kasserer) leste opp fra regnskapet, som i grove trekk er beskrevet ovenfor.
Deretter overtok Kari igjen, og hun uttrykte sin bekymring angående Helselagets framtid.
Kjellaug Jacobsen gikk ut av styret nå etter flott innsats, men vi har ikke klart å skaffe erstatter for henne, så nå er vi bare fire i styret + varamann.
Kari spurte om noen kunne tenke seg å hjelpe til hvis vi var i nøden, og det var det positiv tilbakemelding på. Hun sendte deretter rundt et ark der frivillige skrev seg på, så da har vi i alle fall 6 medlemmer i bakhånd.
Så var det kaffe og vafler, og utlodning.
Vi hadde fått inn mange flotte gevinster, og vi solgte lodd og årer for kr. 10.964.
Til slutt leste Kari et dikt og ønsket oss 23 som hadde tatt turen til Kapellet denne kvelden vel hjem.
Jann

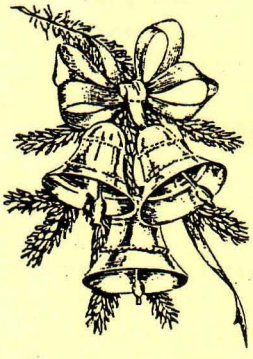

God jul og godt nyttår.

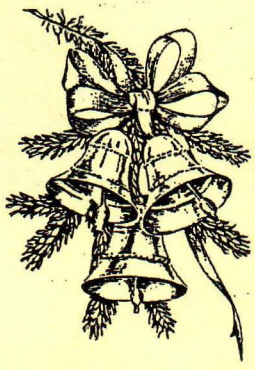

Skjernøyposten.

- ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME -

Redaktør: Sigurd Aalvik, tlf. 38 26 86 11
I redaksjonen:
Georg Walvick, tlf 38 26 86 36
Norvald Jenssen tlf 38 26 86 75
Evert Knutsen tlf 38 26 86 86
Hanne Arntsen tlf 38 26 61 88
Janne Knutsen tlf 38 26 85 86
kasserer.

Adr.: Skjernøy, 4516 Mandal

Bankgirokonto: 7877. 06. 62604

E – postadresse: skjposten@c2i.net

Kontakt i USA: Mrs. Agathe Tompson
865 Buck kd., Stone Ridge.
N.Y. 12484. USA. . -.

Abonnent pris pr. år kr 80. -. USA $ 15

Litt Fiskeprat.

Høstens hummerfiske er over for i år, de fleste tok opp teinene etter tre ukers fiske, og det var nok heldig, for etter den tid har lavtrykkene stått i kø. Det har blåst stiv kuling og det har vært tung sjø og nesten umulig å komme på sjøen, det hadde nok også blitt store teinetap. I skrivene stund holder uværet ennå på med rekordstor nedbør.
Årets hummerfangst var mest som fjoråres, med ca: 3 hummer pr teine for de heldigste etter tre ukers fiske.
Ellers var det mindre småhummer i år og det er jo et dårlig tegn. Et annet tegn var at det var mange flere rognhummer, ca: 20 - 25% av all hummeren som ble fisket. Det er hanskje den høye tempreaturen i sjøen i høst som er årsaken til all rognhummeren.
Prisen til fiskerne i år har ligget på ca: 300, 00 kr kiloen, så det blir en dyr forbnøyeles for den som vil ha et godt hummermåltid med utsalgspris på fiskelaget Mandal med kr 499. 00. kiloet, mens fisketorget i Kristiansand selger hummeren for 590.00 kr.
Ellers var det utrulig med krabber i hummerteinene i år, noe få var gode, men de aller fleste var tomme vasskrabber.
Om fisket ellers er det lite å fortelle. Garnene blir fulle av tang og tare på grunn av dragsuget i sjøen,og garnene er også fulle av krabber.
De som har vært ute med rollgarna har fått litt torsk, men nesten alle er døde i garna, eller de dør på veien inn til sanketeina på grunn av det særskilt varme vannet i sjøen i høst, og mange fisker var også råtnet i garnet i løpet av natta. Nå må snart trollgarna ut i sjøen hvis juletorsken skal reddes, men holder dette uværet frem kan det bli en vanskelig oppgave med å få juletorsk i år.
De siste 14 dagene har det ikke vært mulig å sette garn i sjøen på utsiden av øya og holmene utenfor.
Nå får vi bare ønske lykke til og håper juletorsken blir reddet i år også.
God jul og godt nyttår, og vel møtt igjen i år 2007.

G.W.

Vil stoppe hensynsløs båtkjøring i Nordfjorden.

Jeg viser til Skjernøyposten nr. 3 hvor Omland Bygdelag og Skjernøy Vel ønsket å innføre en fartsgrense på 10 knop fra Skjernøybroa i vest, til Vrengen i øst og Spegelaksen lykt i øst.
Fra Mandal Havnevesen har vi fått brev om at saken etter hvert er blitt oversendt Mandal Kommune for behandling, så slik står saken i dag.
Dersom Mandal Kommune går inn for forslaget skal den deretter godkjennes av Kystdirektoratet.
Vår søknad ble sendt 14.september, så det er tydelig at saken ikke har særlig høy prioritet hos Mandal Havnevesen/ Mandal Kommune.

Knut B. Knutsen

Fiberkabelen er nå som vi har oppfattet det, lagt til sentralen på Farestad, . Siden den ble lagt over Norfjorden i sommer. har det ikke vært gjort noe før ut i november, da et arbeidslag hang kabelen i stolpene til Bergsdalen hvor den er lagt ned i veien fram til sentralen.
Siden er det ikke blitt gjort noe mer, en kan visst vente lenge før en får de ettertraktede ADSL signalene

Skjernøy kapel

Adventstid. **Fredsfyrsten.** **Adventstid**

Det folk som vandret i mørket, får se et stort lys; over dem som bor i skyggelandet, stråler lyset fram. Du lar dem juble høyt og gjør gleden stor. De gleder seg for ditt åsyn som en gleder seg i kornhøsten, som en jubler når hærfang skiftes. For åket som tynget folket, stangen over nakken på det og staven som driveren brukte, har du brutt i stykker som på Midjans dag. Ja hver støvel som trampet i stridsgny, og hver kappe som som er tilsølt med blod, skal brennes opp og bli til føde for ilden.

For et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herreveldet er lagt på hans skulder, og hans navn skal være: Underfull Rådgiver, veldig Gud, Evig Fredsfyrste. Så skal herreveldet bli stort og freden være uten ende over Davids trone og hans kongerike. Han skal holde det fast og holde det oppe ved rett og referdighet fra nå av og til evig tid. Herren, Allhærs Gud, skal gjøre dette i sin brennene iver. **Jes 9, 2 - 7**

2. sept var det konsert ved koret X, fra Marnardal. De var veldig gode til å synge og spille, det var som taket skulle lette. (Samme koret skal ha julekonsert på kapellet onsdag 13. des.) Elisabeth Christensen fortalte fra virksomheten hun var med på blandt gatebarn i Brasil, og det ble sammlet inn penger til dette.

Høstens program på kapellet har ellers bestått av Alfakurs, og møter. En møtuke hadde vi 17, 18, og 20 okt. Ivar Krossen var med som taler, godt framøte på alle møtene. Tirsdag hadde vi besøk av et mannskor fra Konsmo, som sang for oss. Fredagen var det skalldyrfest. Og den var kjempebra. Det var besøk av Søgne Jaktkamerater som sang og spilte. Det er et kor på 20 - 25 mannfolk. Det var to mannskor den uken, det var bare helt fantastisk.

Alfakurset går sin gang, nå nærmer det seg snart slutten for de ti kveldene som har vært i høst.

Fredag 3. til søndag 5. nov. hadde vi besøk av Finnmarksvennene Det er 8 - 10 stykker som reiser rundt og synger og vitner, og også for å samle inn penger til evangelisk arbeid som de driver i Fimmmark. De er veldig flinke og brenner for sin sak. Det var synd at ikke flere møtte opp for å høre dem, for de hadde virkelig noe å gi.

Temamøte var det 15. nov. ved Jostein Obrestad, med tema "Overflod"til å dele.

Fredag 24. nov. var det kosekveld. Da var det Alf Tore Gundersen som sto for opplegget, en fin kveld med media til etter tanke. Jan Olav Brufjell holdt andakten.

Temamøte var det igjen 29. nov. Temaet var "omsorg i et kristent nettverk" ved Svein Giljebrekke.

Så blir det grøtfest 8. des. velkommen til den, og også til juletrefesten, tradisjon tro 28. des. Da kommer Oddvar Søvik som holder festtalen.

Vi minner om årsmøtet i foreningen 10. jan 2007, det er svært viktig at så mange medlemmer som mulig møter opp. Ha en god jul alle sammen!

Aa.

Vi minner også om Kor -X - Rock & Rote med solister besøker Skjernøy kapell med konsert, onsdag 13. des. kl 19.30 Biletter er kr 100 og overskuddet går til Haydom hospital i Tanzania.

Søndagskolens juletrefest blir også som tradisjonelt 29. des.

Kvinneforeningens utlodning.

De årlige utlodningene til kvinneforeningene har gått sin gang, og resultatet har vært bra, det øker for hvert år. Vesterøyas kvinneforening, utlogning var fredag 13 okt. Det kom inn 17700 kroner Østerøyas kvinneforening hadde sin utlodning lørdag 11. nov. her kom det inn i overkant av 26 000 kroner.

Adventsgustjeneste.

1. søndag i advent kl 15.00, var det adventgudstjeneste med S.K. B. og prost Sigurd Skjelsbrekk. Og kapellet var fullsatt av mennesker.

Til åpning kom barna inn i posisjon i hvite kjortler med lys i handa og glitter i håret, og sang Lusia-sangen. Hanne Arntsen leste en julefortelling for barn av Selma Lagerløf

Barnekoret sang både før og etter talen. Og til slutt var det kirkekaffe, og det så ut til at folk koste seg

Tidligere år har en "Sunget julen inn" ved dekkede border, så denne gudstjenesten var et annet alternativ.

Portrettet.

I portrettet forrige nummer var det falt ut en linje, så navnet på dama ble ikke med. Dette var veldig leit. Jeg beklager. Navnet hennes er **Anne Turid Tysil** født Fasseland. Sigurd.

Denne gang er vi i Canada

ASLAUG KJELSTAD

På besøk hos Aslaug Kjelstad i Canada mai 2006. Min kjære tante Aslaug er født 19/5 – 1921 og bor i Calgary, Canada.Hun vokste opp på Dyrstad, som den yngste av jentene i en søskenflokk på 11, 7 gutter og 4 jenter. Foreldrene var sjøkaptein Kristian Pedersen Dyrstad f.1870 og Pauline Theodora, f. Rasmussen i 1878. Begge to vokste opp på Dyrstad og giftet seg i februar 1898. Jeg fikk en ide om at jeg ville overraske henne på hennes 85 års dag 19. mai i år. Jeg hadde vært i Calgary og jobbet som au pair der i 1974, var da ofte hos tante Aslaug, onkel Ole og Linda. Aslaug hadde flere ganger i sammen med sin mann og datter Linda vært hjemme i Norge. Men nå var det tid for en gjenvisitt av meg, Aslaugs helse er ikke sterk nok til å ta nok en tur til Norge og Skjernøy igjen.

Ble hjertelig mottatt av datteren Linda,som jeg bodde hos, og hennes sønn Josh. Visitten var lagt noen dager før og etter feiringen, og dagen etter ankomst skulle jeg få møte min kjære tante igjen. Linda og svigersønnen Darcy hadde invitert henne ut på søndagsmiddag, en vanlig foreteelse i familien. Det hun Aslaug IKKE visste, var at niesen hennes også skulle være med "out for dinner" !

Vi hentet henne med bil. Linda gikk opp for å geleide henne ned til bilen. I det hun nærmer seg bilen går jeg ut og sier "hei, hei tante Aslaug". Hun snur seg til Linda og sier "er det ikke Rita som står der?" Vi klemte og gråt av glede om hverandre, og det var like før hun ikke måtte frem med nitroglyserinen av vesken sin. " Er det virkelig deg, Rita som har kommet den lange veien ?",, sa hun.

Det var ikke mye hun sov den neste natta, overraskelsen hadde vært vellykket!

Og for meg var det utrolig godt å se henne igjen,

De påfølgende dagene var tante Aslaug og jeg i sammen hver dag. Hun bor kun 5.min gange fra sin datter og svigersønn i et vakkert og rolig område i utkanten av Calgary. Aslaug bor i en koselig liten blokkleilighet tilrettelagt for eldre og uføre. Her har hun bodd siden hun ble enke i 2001.Huset har hun overlatt til sin familie. I leiligheten sin steller hun det meste selv. Første middagen jeg fikk var deilig hjemmelaget ertesuppe!

Flere av beboerne er enslige immigranter fra Europa, jeg fikk hilst på flere av dem. Deres historier gjorde et sterkt inntrykk på meg. Det å komme som emigrant på 50 tallet til Canada, uten å kunne språket, uten jobb eller kjente å henvende seg til, var ikke bare enkelt. Men humøret var på plass, som da vi feiret tante Aslaug med "Ja vi elsker" sunget av Borghild fra Danmark, Ingeborg fra Sælbu og meg selv.

Vi hadde mye å prate om, og jeg fikk endelig høre hennes historie om hvorfor hun emigrerte til akkurat Canada??

Hun traff sin mann, Oslo-mannen Ole Kjelstad på Skjernøy under krigen, hvor han hadde tatt seg jobb. De giftet seg i 1947 og flyttet til Oslo, hvor Aslaug fikk huspost og Ole jobb som elektriker.

På denne tiden var det mange av deres bekjente som ville dra til Canada for å "søke lykken",forteller Aslaug. Men da dagen kom den 10.juni 1952, og Aslaug og Ole sto og vinket farvel på M/S "Oslofjord" Den Norske Amerikalinje, var de det eneste paret fra venneflokken som reiste. Overfarten var en lang reise. Fra Oslo til Kr.sand, videre til København-Stavanger-Bergen -over Atlanteren til Halifax i Canada og til slutt til New York.

neste side.

Hvorfor reiste dere ikke til Amerika, der var det jo mange av din familie og venner på denne tiden ?
På 50 tallet var det enklere å komme inn i Canada enn Amerika, pluss at det var et land i fremdrift, derfor ble det Canada.
Vi ankom Halifax ca. 10 dager etter utreise fra Bergen. Derfra reiste vi til Winnipeg, en by midt inne på prærien i Canada. Men vi ble kjent med et par som var i samme situasjon som Ole og meg, de hadde kontakter i Calgary. Og vi ble anbefalt å reise dit, da muligheter for jobb og husrom var større i det distriktet.
Så Calgary ble stedet dere slo dere til?
Ja, det ble vår by. Calgary er jo også en prærie by som ligger like ved Rocky Mountains , som synes fra høydene i nærheten. Klimaet er likt med det hjemme i Norge. Vi leide oss inn de første årene. Men kjøpte etter hvert vårt eget hus. Ole jobbet som elektriker. Vi fikk Linda i 1953,en stor dag for oss.
Hvordan lærte du språket?
Ja, jeg kunne jo ingenting engelsk, og de som jeg ble kjent med var også norske.
Naturlig nok, søker en til likesinnede når en ankommer et nytt sted. Men jeg lærte meg selvfølgelig engelsk. Ole og jeg pratet det hjemme, slik at jeg skulle lære, han lærte det fort da han var i jobb. Etter en tid tok jeg meg jobb som hushjelp. Fruen der, ja hele familien var noen elskelige mennesker, så jeg jobbet for dem i 35 år. Men dessverre, da jeg var 64, måtte jeg slutte på grunn av dårlig helse.
Dere tenkte aldri på å flytte tilbake til Norge?
Tanken streifet noen ganger. Men vi trivdes, fikk mange venner, engasjert oss i Norske klubber og Linda, vår datter, ble jo knyttet til stedet.
Du har jo vært hjemme i Norge en del ganger i fra du reiste i 1952?
Ja, mange ganger, har ikke tallet på det. På de første turene var jeg hjemme flere måneder i strekk, den gang var jo reisen lang. Tog ut til kysten, så båtreise over havet. Nå er det jo bare og sette seg på flyet her i Calgary. Reiste også med min svoger kaptein Torgeir Berge, han hadde anløp med sitt skip på Canadas kyster. Det var trivelige reiser. Linda var også med. Det var alltid godt å komme hjem, se og møte kjente og min kjære familie.
I går 19.mai ble du feiret med stort overraskelsesselskap til din 85 års dag, hvordan var det?
Ja, det var stort, er ikke kommet ned på jorden ennå, og søvn ble det lite av i natt. Stor takk til min Linda og resten av familien, de hadde virkelig stelt det bra til. Jeg trodde vi skulle være samlet kun den nærmeste familien, og så kom det nærmere 40 stk. Flere av dem har jeg ikke sett på mange år. Så hjertet mitt var nesten på vei til å stoppe iblant. Først du, så selskap, sier Aslaug med et lurt smil om munnen.
Du fikk jo nesten besøk av din bror Arthur og søster Målfrid også?
Ja, tenk dere hadde laget video til meg med hilsener og sang fra dem og flere av min familie der hjemme. Det var stort for meg å se dem på den store fjernsynsskjermen, nesten som å ha dem her i stua. Tårene satt i øyen kroken da , og savnet etter dem ble vondt. Men vi har heldigvis gode minner og brevene går jevnlig mellom oss tre gjenlevende søsken. Arthur er nå 90 og Målfrid er 89.
Du har det bra her i din koselige leilighet, og god kontakt med Norge har du fortsatt, men "hjemme" er vel Norge?
Både og, nå har jeg bodd her i over 50 år, har min datter, svigersønn, barnebarn, svigerbarn og oldebarn, så hjemmet mitt er her, men norsk vil jeg alltid være i hjertet mitt. Det var hardt for meg når min gode barndomsvenninne Hanne Sofie Eskeland døde og så Ruth, din mor, som også var god venn og kjær svigerinne. Vi har "alltid" kjent hverandre, så kontakten og savnet av brevene fra dem er stor. Det er veldig koselig med Skjernøyposten, den leser jeg fra side til side. Stor takk til staben der!

Det er blitt kveld og jeg forlater tante for å være sammen med resten av min canadiske familie. Det ble noen fine dager for meg i Canada, fikk oppleve at tante Aslaug blir tatt godt vare på av sine, fikk se at de alle har det godt, og fikk beskue de enorme og vakre Rocky Mountains ,og mye av landet Canada som er vakkert og likt til Norge . Men allikevel er det annerledes.
Det var tungt å forlate dem alle. De er veldig hyggelige mennesker å være i sammen med.
Noen av oss vil sees igjen, DET bestemte vi oss for.
Jeg var veldig glad jeg hadde tatt den reisen for å være sammen og feire min kjære tante.

Rita T Dyrstad.

Båthavariet.

For Arvid og sønnen Sverre Gabrielsen ble hummerfisket helt annerledes enn ventet.
Arvid selv forteller: Det var andre uken i hummerfisket kl 09.20 vi fant igjen et knippe teiner ute ved østre Kråge og innenfor Fjellboen som ligger sydøst av Kråga. Været var forholdsvis fint og ikke så mye sjø. Fjellboen brøt en gang i mellom, men det sanste jeg ikke. Da vi lå rett av denne boen kom et nytt brått, og plutselig var vi langt nede i vannet, vi var ganske dypt, så vi svømte for livet for å komme opp. Det var en rar følese, vi hadde på oss sjøstøvler, oljetøy og hansker - lua - den tok sjøen. Jeg fikk brottet i ryggen, så jeg ble hevet over teinene, motorkassen og langt utpå sjøen og rett til bunns. Sverre hadde just bøyd seg ned og ga full fart på motoren. Han ropte noe til meg men jeg oppfattet det ikke.

Båten dras inn på stranda for å lenses. I bakgrunnen Arvbid Gabrielsen og Arild Jenssen.

Båten lå med bunnen i været og propellen sveiv. Sverre kom opp like i nærheten av propellen men han greide å komme seg klar ved å spenne seg unna skroget. Vi hadde akkurat begynt å kjøre klar boen, men vi var 20 - 25 sekunder for sent til å gå klar brottet.
Vi hadde en midlertidig plankebenk i båten på den ene siden, den kom opp og Sverre lå og holdt i den. Men det var lite hjelp i planken når vi begge holdt i den. Vi kunne jo svømme begge to og strømmen var innover så jeg ropte til Sverre at vi begynner å svømme mot Kråga. Så langt kom vi ikke og jeg kjente på kroppen at jeg hadde lite å gi, så det var ikke sikkert jeg kunne holde på så lenge. Redningsvester hadde ingen av oss på, de lå i båten.
Hedigvis , i nærheten var Karl Arnfin Syvertsen og sønnen Trond som kom ganske fort til unnsetning. De hadde nokså lav båt og jeg kunne klatre opp over påhengsmotoren og de drog for livet, og opp kom jeg. Sverre kom ombord på den andre siden, der var det leider så det gikk bedre.
Terje Larsen som lå et stykke bortenfor ble kontaktet over mobiltelefon, og kom til for å prøve å berge båten. Sverre gikk ombord til han, så blaud som en kråke, men han fikk jo senere sendt ut tørre klær. Det var bare litt av baugen på båten som stakk opp, den sto på ende og slo veldig mot bunnen på Krågeflakket, men vi hadde fått tak i fangelina og den forlenget vi.Først prøvde vi å taue den med Karl Arnfinns båt, men den var for tung, det var fire teiner i båten og disse ble hengende etter båten helt inn til land.
Da Terje Larsen kom til med sin store båt og større maskinkraft, overtok han slepet. Jeg ble kjørt hjem for å få trørre klær på meg.
Det gikk sakte men greit å slepe båten inn, men ved Kopperholmene rok slepetauet, og båten forsvant under vann. Heldigvis var det satt på noen blåser på tauet så de fikk tak i det igjen. Da hadde jeg gått ombord til Arild Jenssen i en 14 foter og vi fikk da tak i teinene som hang etter båten og dradd de opp.
Så hadde jeg kjørt traktoren ned i Tjosdalsbukten så vi fikk dradd båten inn på grunnen og lenset den. Det var ingen hull, men alle vinduer i hytten var borte. Også ror og flyndre var blitt revet av. Det ble også et merke bak i båten.
Jeg vil på denne måten få takke alle som var med og hjalp. Gode naboer og venner som kunne hjelpe meg med dette, det gikk utrulig godt. Det var bare vennlighet å se. En hjertelig takk!!!!!
Båten ble senere tauet opp til Walvick båtbyggeri, hvor den ble reperarert, og er forlengst tilbake ved bryggen på Farestad. Også en takk til Svein Walvich for god service.

Arvid.

Skjernøy Helselag på tur til Vigmostad

Tirsdag 26.september kl. 10.00 møttes 27 damer og herrer på parkeringsplassen ved Kapellet. Seks biler ble fylt opp, og vi kjørte til Vigeland, der vi svingte av og satte kursen opp Audnedalen.
Vi stoppet først ved Erzeids mølle, hvor Ingebjørg Oftebro fortalte.

Se neste side.

Deretter gikk ferden til rivefabrikken på Spilling.
Olav Spilling fortalte om fabrikkens utvikling, og at produksjonen varte til 1962.
Vi ble vist rundt i smia først, hvor alle 22 maskinene ble laget, de fleste hadde hans bestefar konstruert. Her var det også blitt laget uante mengder med verktøy, sagblad etc.
På den tiden måtte de lage de redskapene de trengte selv.

Matpause på komunehuset i Vigmostad.

I andre og tredje etasje var selve rivefabrikken, og vi fikk en veldig interessant omvisning.
Etter dette var vi blitt rimelig kaffetørste, og nå gikk ferden videre til Vigmostad, som var målet for turen. Der var det dekket på til oss i "storstua".

Ved pultene i det gamle skolehuset

Vi i styret i Helselaget hadde smurt snitter før vi dro fra Kapellet, Signe hadde stekt eplekake på morgenen, og dette smakte riktig så godt, med kaffe fra "storstua" til.
Vi hadde så en liten utlodning, som seg hør og bør på formiddagstreff.
Så gikk vi bort til Vigmostad gamle skole, som i dag er skolemuseum.
Ingebjørg Oftebro viste oss noen av klenodiene de har der, og fortalte engasjert om skolens historie.
Vi satt på pultene som tente lys, som i en ordentlig skoleklasse på den tiden elevene enda hadde respekt for læreren.....
Og vi sang så det runget i veggene på den lille skolestua.
Det småregnet på veien opp, men hjem igjen føltes det som om alle himmelens sluser sto på vidt gap, det øste ned. Men hva gjorde vel det, når vi i bilene kunne prate om en så vellykket tur?!

Janne

Minesprengning.

Det smalt godt ute fra havet på formiddagen fredag 10. nov. Årsaken var 5 synkeminer som ble sprengt. De hadde ligget i nærheten av torpedobåten "Tjeld" som ble senket under krigen i1944 vest av store Vengelsholmen.
Det hadde vært en del dykking på vraket i sommer, og frykten for å komme i berøring med minene, gjorde at Sjøforsvaret ble kontaktet med anmodning å fjerne dem.
Hver av minene inneholdt 136 kg sprengstoff så det er ikke småsaker. Det var marinedykkere fra Sjøforsvaret som gravde fram synkeminene fra havbunnen og løftet dem vekk ved hjelp av luftballonger. De ble så tauet inn til land ved Vengelsholmen og sprengt på ca: 10 meters dyp. Dette gjorde de for at ikke skipsvraket som ligger på ca: 50 meters dyp skulle bli ødelagt.
Det var også noen Skjernøyfiskere i nærheten som måtte komme seg vekk før minene gikk i luften. Vannsøylen sto flere titalls meter til værs, og det lå igjen noen døde fisker på overflaten.

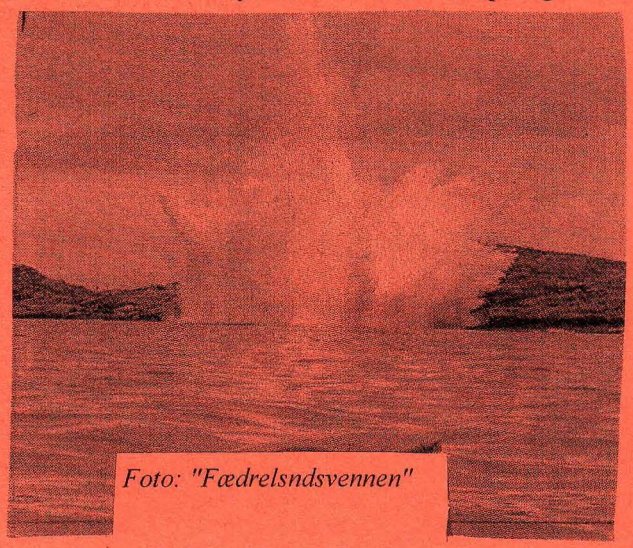
Foto: "Fædrelsndsvennen"

Skjernøy cupen.

Onsdag 4. okt. ble det spilt "fotballcup" mellom Tregde IL, Harkmark IL, og Skjernøy FK på balløkka på Farestad.

Dette var den 5. gang denne cupen arangeres. 60 spillere fra 9 til 19 år deltok i tre klasser - barneskole, ungdomskole og mellomtrinn. Tregde stilte med ett lag, et ungdomslag, mens de to andre klubbene stilte med lag i alle tre klassene.

Stein Atle Toresen sier til avisen "Lindesnes" at disse cupene er bare for moro. Hverken på Skjernøy, Tregde eller Harkmark er klubbene organisert, og ingen av klubbene spiller i noen alderbestemte klasser. Dermed er det heller ingen kontingent å betale. Toresen forteller videre at de møtes 20 - 25 stykker hver fredag her på løkka for å spille fotball, og en gang i året har vi denne turneringen.

Klubben på Skjernøy har gjort dugnardsarbeid for parkvesenet og friluftsrådet, og pengene de fikk gikk til nye drakter. (Se Skjernøy posten nr 4.- 05) Til neste år han det hende at også Harkmark IL stiller i drakter.

Det ble kåret vinner i alle tre klassene. Til slutt fikk alle deltakerne samme pokal, både vinnerne og taperne. Så dermed var alle vinnere.

Alle fikk pokaler som hele flokken her på bildet rekker i været. *Bilde fra avisen "Lindesnes"*

"Vi blar i arkivet"

I forrige nummer skrev vi fra nr. 2. 1973, og vi forsetter litt til fra samme nummer. Her kan vi fortelle om Reidar Jenssen som driver med hester, og at en av hestene har fått føll. Lurer på om det har skjedd på Skjernøya før?

Ennå er ikke alle jomsvikinger døde. - Tidlig i april var Johan Dyrstad ute med motorbåten sin til Færøy. Han fortøyde båten og gikk i land. Da han kom tilbake lå båten å drev ca: 150 meter utpå sjøen. Men Johan var ikke tapt bak en vogn. Resolutt kastet han klærene og hoppet uti, og etter en god svømmetur nådde han ut til båten og kom seg ombord. Flott gjort av en 68 åring.

For en tid siden fikk vi se Knut B. Knutsen på TV-skjermen i et Erik Bye show. Det var i forbindelse med overrekkelsen av 4. premie i Neptuniaden 1972, og Knut møtte som representant for sin båt som var "Anne Mildred Brøvig".

I nr. 3 1973, kan vi lese at turiststrømmen til øya øker veldig, og en skjernøymann i sin folkevogn møtte rundt en sving like over broa, en engelsmann som kjørte på venstre side. Heldigvis gikk det godt for begge førerne.

Det fortelles at juli måned var svært fin, med 15 dager med tempraturer på 20 grader og oppover. Det ble svært tørt og mange brønner gikk tomme, så meieribilen gikk så å si i skytteltrafikk ut til øya med vann som ble fylt opp i brønnene, for en billig penge. - Litt må en jo ofre for strålende sol og varme.

Bakstedag i Valvik.

En mandag i nov. samlet Karin Abrahamsen alle konene i Valvik i Bakstebua. Denne bua er nylig blitt oppført, og i den ene enden er det en stor bakerovn, og bua er innredet med langbord og benker. Hele den ene langsiden kan åpnes så den kan også være en del av uteplassen.
Torvald Abrahamsen hadde tidlig begynt å fyre opp i ovnen, så når vi ankom var ovnen varm nok. Det møtte fram 14 glade damer og alle hadde med seg hver sin brøddeig.
Først laget vi pizza sammen som Karin hadde laget deig til, så stekte vi brød og alle fikk med seg hver sitt nylaget brød hjem. En browniekake ble det også laget og vi koste oss med baksten og kaffe mens vi sang til akompagnemang av Karins gitar.

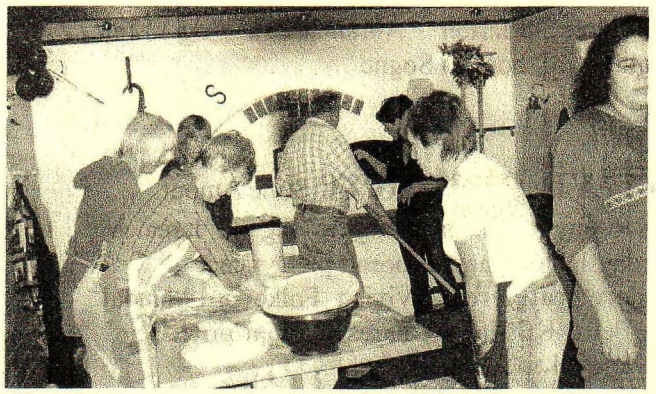

Torvald Abrahamsen legger inn brød i bakerovnen.

Her er noen av damene med hver sin ferdigstekte pizza

En takk til Birgit Jenssen.

I rundt 30 år har Birgit Jenssen tatt imot salmenumerne til hver gudstjeneste som har blitt holdt på kapellet. Salmenumerne er blitt ringt ut dagen i forveien og den jobben hun hadde var å skrive dem ned på en lapp og henge lappen ut i vindfanget hennes. Her kunne den som hadde jobben som kirketjener hente dem å henge nummerne opp på tavla i kapellet.
Birgit som nå er 84 år sier selv at det ikke har vært noen jobb, men for menigheten har det vært meget viktig . Derfor fikk hun overakt en stor blomsterbukett av menighetsutvalget ,som takk for jobben.
Når det gjelder å ta i mot salmenummer synes hun det bare har vært greit
Da kunne hun også få en prat med presten, så de ble bedre kjent på den måten, men hun måtte altid være tilgjenglig, og en kunne ofte vente hele dagen Som hun selv sier ,hun gikk aldri ut av huset. Det hente også hun måtte ringe klokkeren for å få tak i dem.
Hun forteller også om da presten ble hentet i båt til gudstjenestene. Det var en fra Landøy som i mange år hadde jobben med å frakte presten fram og tilbake, han hette Torvald, hun husker ikke etternavnavnet. Når han sluttet gikk presteskyssen på omgang mellom 4 stykker fra øya.

Birgit Jenssen med blomsterbuketten hun fikk.

Når presten kom sto Paulus på brygga å tok i mot han. (Paulus var klokker ved kapellet i mange år) Og så bar det opp til Anna Eriksen for å få kaffe, før gudstjenesten som begynte kl 10. 30. Presten hadde den gang med seg salmenumerne og kirketjeneren måtte stille opp hos Anna Eriksen for å hente dem før gudstjenesten.
Birgit har også i like mange år hatt nøklene til kapellet hengene hos seg,
så en kunne bare gå dit å hente dem, når en har bruk for dem. Nøklene vil forsatt henge der, og hun forteller at før lå de i et hull i muren på kapellet. Men etterhvert viste det seg at dette ikke var noen grei løsning, hvem som helst kunne ta seg inn. Før det igjen, var nøklene hos Karen Wilhemsen.

Sigurd.

Strikkearbeid til barn i Ukraina.

Olga Berge har i 4 år strikket varme klær til barn i Ukraina. Dette har hun gjort i ledige stunder, og mens hun ser på tv, og selv sier hun at det ikke har vært noe stress i det hele tatt, bare en grei avkobling. Og for en mengde det er blitt! Gensere, bukser, sokker og babytepper, er bare noe av det hun har tryllet fram av garnnøstene.

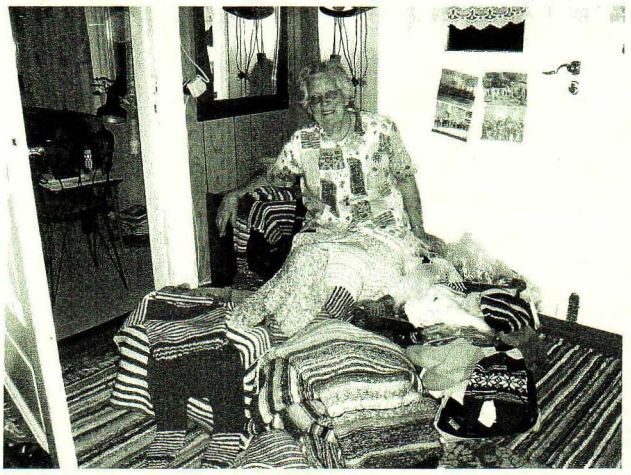

Olga Berge med årets produsjon av strikketøy til barn i Ukraina.

Nar det nærmer seg jul har hun de siste 4 årene levert fra seg plagg på plagg som skal varme små barnekropper i Ukraina. Og det er ikke mer enn at klærne er kommet ut av huset, før hun igjen finner fram strikkepinner og garnnøster, og setter i gang igjen. I 2006 har hun strikket så mye at det fyller 3 store sekker! For Olga er det viktig å vite at plaggene kommer fram til de de er ment for. Dette vet hun, blandt annet etter å ha sett bilder av barn med plaggene på, og etter å ha mottatt et personlig brev fra den dama som står for noe av utdelinga i landsbyene der nede.

Som dere forstår, med en slik produksjon går det unna med garn. Skulle noen av dere lesere ha garnrester, små og store liggende, gi dem til Olga, så strikker hun gode og varme plagg av dette. Det er jo mye bedre enn at nøstene bare ligger og tar opp plass.

Det bygges på øya.

Husbygging er igang på Berge, Kniben,(Ytre Farestad) og Valvik, så folketallet stadig øker.

Dette bildet er fra Saltvolla. Her er det neimen ikke godt å kjenne seg igjen. Gjennom mange år var dette en poupulær lekeplass for barn og unge. Det var også en gang planer å oppføre et hotell der. En del av tomten var allrede blitt utgravd. Men planene ble skrinlagt.

Nå er det ført opp 7 eneboliger her. Det er Konsmohus som har stått for byggingen, og alle hus er solgt. De siste to er under innredning, så de er ikke lenge til de blir bebodd.

Bildet til høyre er en forlengese av bildet ovenfor mot høyre.

Husene ligger svært tett, med få meters mellomrom så det minner mest om å bo i en bygate. Men det er også andre steder husene står tett på øya, bl. a. langs vegen gamle i Skjernøysund.

Smånytt fra øya.

Fredning av rognhummer?

Utvalget som ser på reglene for hummerfisket, vil fra neste år frede rognhummeren og øke minstemålet med en cm. til 25 cm. for hele kysten, ifølge avisen "Fiskaren".
Det innebærer at all hummer med utrogn som fanges må hives ut i sjøen igjen.
Utvalget diskuterer også om det skal settes maksimalmål for hummer som fanges. Det vil si at hummer over en viss størrelse må hives ut igjen uansett kjønn.
Det økede minstemålet er for å bevare hummerbestanden langs kysten fra Rogaland til Svensgrensen. Fra Rogaland og oppover Vestlandskysten er minstemålet for hummer nå 25 cm.
Det som utvalget er kommet med, er bare et forslag som skal ut til høring i alle fiskeriorgansjoner og lokallag på Skagrakkysten.
Hvis dette forslaget går i gjennom må kontrollen til fiskerioppsynet økes betraktelig hele året, da det uten særlig tvil er mye ulovlig fiske etter hummer, også i fredningstiden. Vi er spent på resultatet.

Barnedåp på kapellet.

Gudstjeneste søndag 1. oktober. Barnets navn: Mikal. Foreldre Elin og Sverre Gaberielsen, Nedre Farestad.

Innflyttet til øya.

Vibekke og Erik Ånensen med sønnen Didrik har flyttet inn i et av husene på Saltvolla. Vibekke er født og oppvokst på oya, så etter noen år i Oslo er hun og sin mann som kommer fra Skogsøy slått seg ned på Skjernøy.
Så til Roald Olson som har kjøpt huset til avdøde Ruth Dyrstad i Smebakken 9 på Dyrstad.

Så vil vi gratulere

Loyd Jenssen som giftet seg med Lilli-Ann Johanson fra Mandal på sjømannskirken i Villajoyosa på Costa Blanca kysten i Spania fredag 22. sept.

Paret er bosatt i Kapellbakken på Farestad.

Så gratulerer vi Arnt Otto Aanensen som giftet seg med Åse Karin Haugstad fra Mandal fredag 29. sept. i Mandal kirke.

Kloakkstank fra Brennevinsmyra.

Flere og flere som bor eller ferdes i nærheten av Brennevinsmyra søppelplass
klager på den til sine tider svært ubehagelige kloakkstanken.
Ved fralandsvind er lukten svært sjenerende helt ut til Færøy og Stusøy, og ved
nordvesten kjennes den over hele Skjernøysund.
For dem som bor eller har
hytte i nærheten av Brennevinsmyra må dette være til særdeles stor sjenanse.
Vi håper dette problemet blir tatt opp og finner sin løsning.

Evert

Legging av vann og kloakk ledning.

Vi har skrevet noe om dette arbeidet i de siste tre nummerne av Skjernøyposten.
Arbeidet har vært igang i Valvik i to månder. det er gravd ned to store tanker hvor det blir montert en pumpestasjon oppå som skal pumpe kloakken fra Valvik og over til Farestad. Her har det vært problemer med å ordne de gamle kloakkrørene, og ikke minst å grave i en "bunnløs" myr.
Nå er det igjen å legge vann og kloakk ledningene langs veien fra Valvik til Dyrstad, hvor det også vil bli montert en pumpestasjon.
Arbeidet er nå igang igjen etter å ha vært nedlagt et par uker.

Siden sist.

Så er også julenummeret 2006 ferdig. Nå er vi inne i adventstiden, så det går i stormskritt mot jul.
Høsten har vært fin fram til først i november, da kom overgangen, og i dag 7. des er det likedan. Kuling fra syd, sydost og sydvest har skiftes på, og med nedbør i store mengder ganske ofte.
Det har vært veldig mildt. I overgangen okt.- nov. var det litt kalt med rim på jordene om morgen, så en fikk lagt på vinterdekkene på bilene, men siden har dagtempreaturen vært fra 8 - 10 til 12 - 14 grader, med litt kjøligere om natten.
På utsiden av øya har sjøen gått høy, så det har vært lite for fiskerne å gjøre der.
Så runder vi av med å ønske alle "Skjernøypostens" lesere med en riktig god jul og et like godt nyttår!!!
På gjennsyn i mars 2007.